

Pocaklakók

Pocaklakó és a másik leszámolására a játszótéren került sor. Elhagyott játékok közt, a vérfoltos homokon. A másik neve Minimanó, ezt az anyukájától tudtam. Pocaklakó, pontosabban a hordozója egy orosz géppisztolyt tartott a kezében, szóval úgy tűnt, az esélyek neki kedveznek. Minimanó, vagyis a kihordója csak egy rózsaszín, recés játékkéssel közeledett, aztán állt le egy helyben.

A kölkök nem bántak kíméletesen a hordozóikkal, ez talán a vérfoltokból is kiderült. Mire ideért a többi anyán és még ki tudja kin át, Pocaklakó mamája alig állt a lábán, és sérüléseket szedett össze az arcán. Minimanóéknál a műanyag kés ejtett sebet a bal karon, talán a dagadó hasán is, nem láttam pontosan. Talán ő maga, az anya tette. Csak egy anyát nehéz leállítani.

Hogy kerültünk ide? Ami azt illeti, én végig itt voltam. El sem mozdultam az ablakból, aludni meg napok óta nem tudtam. A tévé egyre mondta kásás jelentéseit a hátam mögött, a sötét szobából. Mióta kifogytam a kávéból, energiatájból meg a többi hatástalan vacakból, mintha mindig ugyanaz a híradó ment volna, egyre nagyobb túlzásokkal. A játszóterek erőszakos építése egyre folyik, a tiltakozókat (mind felnőttek) simán a munkagépekkel söpriik félre. A rendőrség oda sem fárad, a rendőrségnek mostanában sok a dolga, főleg önmagával. Egy ideig próbálták megfékezni kismamákat, de hát egy kismamát mégiscsak nehezen gumibotoz le bárki, így a megfékezés is lassan ment. És mióta Minimanó mamája besétált a minisztériumba a könnygáz ritka felhőin át, mondhatni teljesen leállt. A tévében láttam.

Mi baja egymással ennek a sok anyának, merülhet fel. Az anyáknak nem, csak a gyerekeiknek. Mindenki kis csodalényt akart, méhen belüli tanulás meg a többi. Babamozi, babaegyetem, és a kis csodalények tényleg mindent meghaladtak. A hordozóikat is, mégsem álltak le. A magzatcsürhék a vége felé, legalábbis a mi környékünkön, Pocaklakó meg a másik köré álltak fel. Úgy tűnik, nem jutottak egyezésre. Pocaklakó anyaformájú tokjával aztán ezen az estén felemelte a fegyvert, és kiment a játszótérre. Vele szemben Minimanó anyja a rózsaszín késsel, valahonnan ő is tudta.

A távolban a tévém zúgásán túl néhol szirénázás, morajlás és elszórt lövések, körben a városban. A panelház sarkán túl egy koraszülöttekre tervezett mentőautó állt le, szóval ne aggódjanak, halál vagy koraszülés esetén sem lesz baj. Itt a segítség, bár nem tudom, ki hívta. Mentőautó csak egy van, anya kettő. A küzdő felek négyen, bár ezt is nehéz megmondani. Az éjszaka csendjében, amit a men-

tőautó rádiójának recsegése tör meg, az anyák állnak a homokozóban. Lógatják a fegyvereket, vagy talán a következő pillanatban megmozdulnak, és minden eldől. Eltompultam már, mint mindenki más, vagy csak nem izgat a feszültség, úgyhogy elfordulok az ablaktól, és míg a híradó újrakezdődik, elmondom az elejét.

– Terhes anyáknak nem ajánlott, azt mondja...

– Értetek is ezek hozzá. Voltak már terhesek?

Amikor Pocaklakó anyukája átjött este tizenegykor, alig sejtettem valamit. Fogalmam se volt, ki lehet. Levettem a fülhallgatót, mentem a dörömbölés felé, ő meg simán benyomakodott mellettem, mint aki hazaért.

– Bocs, van valami erős?

– Hát, ott a paprika... Á, bocsánat.

A tekintetétől tényleg úgy maradtam, bármilyen meglepő is ez tizenegy után két perccel, a konyhában. Kisöpörte a szekrényt, nem talált benne semmit. Rátért a hűtőre, elmarta belőle az egy szál Monster energit. Limitált kiadás, extra taurinnal és mife-nével. Kikaptam a kezéből, és próbáltam figyelmeztetni, mint már tudják.

Visszavette, én meg csak álltam, és bámultam a sápadt, ám nagyon elszánt arcába.

– Reggelig megteszi. De utána... komolyabb kell.

Bámultam az izzadt homlokát, és megint nem tudtam másra gondolni, milyen természetellenes ekkora bőrzsákkal mászkálni, benne egy leendő emberrel. Vagy tán a viszolygásom természetellenes, mit értek hozzá. A tépelődésnek egy rúgás vetett véget, belülről. Akkor, hogy még én is láttam a has rezdülését. Az anyuka arca összerándult, de tartotta magát.

– Anyagra van szükségem. Te nyilván tudod...

– Örülök, hogy tegeződünk, de csak azért, mert néha hangosan hallgatom a zenét...

Elnézett mellettem, és átvizsgálta a szobát. Felpattintotta a Monstert, és bedöntötte a felét, hogy még az ezüstsínű otthonkájára is ment belőle.

...szóval attól még nem vagyok díler! Mostanában különben is fülhallgatóval hallgatom.

Elfordult, mint aki turkálás nélkül is belátja, itt tényleg nincs semmi erősebb. Kifelé menet kivégezte a Monstert, és eldobta a dobozt. Nem a kuka felé, csak úgy, végig az előszobámon.

– Akkor legalább összepakolni segíthetsz, töketlen.

Nem vitakoztam. Legyünk túl rajta. A folyosó végén, Pocaklakóéknál az apának nyoma sem volt, bár nem is lehettünk biztosak benne, mi az ábra, válás, szétköltözés, veszekedés, családon belüli vagy kívüli erőszak. A szétdobált cuccokból mindenesetre hiányzott minden gyengédség. Gyógyszerek, alkohol, zsebes gatyák és műanyag bőröndök. Az egyik tetején a venezuelai utak, külön prospektusban, rikító színekkel. Kisgyerekes családoknak kedvezmény, egyedül utazó kismamáknak még nagyobb. Láttam párszor szemben, az utazási irodában.

– Á, társasutazás?

– Csak együtt fizettünk be. Nyisd ki ezt szépen, és fogd.

– Mármint a kedves...?

– A *gyerekekkel* együtt. Csönd legyen.

Sejtem, mire gondolnak, de Pocaklakó anyukájából az a kevés vonzerő is elpárolgott, ami a terhesség előtt esetleg szorult belé. Nem gondoltam semmire, csak csapkodtam a bőröndöket, és éreztem, ahogy egyre emelkedik bennem a szintiszta félelem. Úgy terveztem, a jó modor kedvéért azért reggel még viszek neki egy kávé, még ha gyenge is benne az anyag, de ez is elmaradt. Le sem feküdtünk. Reggelig valami babajóga-gyakorlatban kel-

lett segítenem, és hozni az ásványvizet, hétkor pedig hívnom a taxit, míg az anyuka úgy nem döntött, elvihetem én is. A reptéren még integettem is, bár senki nem látta.

Nem szabadnapra virradtunk. Teljesen közönséges napra, de a melóban sem tudtam másra figyelni, csak a rádióra, és amint lehetett, megnéztem pár híradót. Venézek, kolumbok, szóval valami latin csűrhe helyezett nagy reményeket az együttműködésbe, ahogy a miniszterelnökük vagy ki jelentette ki a reptéren. Különösen a mi anyáink és a közös pedagógia területén. Aztán kiderült, hogy ez a Don Pedro elsiette a beszédet. A gépnek a kismamákkal a közepe felé kellett volna befutnia, csakhogy a gép egyáltalán nem szállt le. Nem ide, hanem a szomszédba, a kolumbokhoz. Az anyák uralmuk alá hajtották, és az eltérített járatot a dzsungel közepén, egy véres kezű nagybani termelő repülőterén tették le. Rögtön utána törtek ki a harcok.

Ne feledjük, az összes név jövő idejű, csak feltételezés. Pocaklakó, Minimanó és a többiek még meg sem születtek. És nem tudni, ha előjönnek, azt lehet-e születésnek hívni.

A venézeknél vagy a kolumboknál sokáig nem jutott dűlőre semmi. A híradások megszakadtak, másról beszéltek. Ha egy-két kősa apa még utánuk mert telefonálni, sosem volt senki kapcsolható. A hadsereg beavatkozott, csak nem tudni, mibe. A venéz vagy a kolumb hadseregtől amúgy sem várt senki sokat, és nagyon úgy tűnt, díszszemléket, régi felvételek darabjait és hasonlókat mutogatnak. Aztán északról, Mexikó felől befutott a fegyveres kismamák másik frontja, akiknek a helyi narkósokkal gyűlt meg a bajuk, és végre kézbe vettek mindent. A kismamák egyszerre mozogtak, mint egy test, sok lélek. A gyerekek odabent tudtak mindent. A venéz vagy a kolumb alakokat a kokatermesztők földjén, ha lehet, még annyira sem bírták, és a hírzárlatból meg a dzsungel homályából csak akkor bújtak elő, amikor már azt közvetíthették a mobilokon, mekkora halmokat raktak a levágott fejekből, és milyen vígan ropog az egész, ha lelocsolják és meggyújtják.

A kölkök, mint mondtam, nem kíméltek senkit. A hordozóikat sem, némelyik fennakadt szemmel szedte a gyorsítókat, és még ki tudja, mit. Némely gyerek nyilván az első perctől kapta az anyjától az adagját, ha a mama is függőként kezdte, de ez azért mégsem magyarázza meg szegény narkóék sorsát. Mégis túlzás, amit műveltek velük, ha másból nem, a máglyákból mindenki látta. És a függőségen ez sem változtatott. A túsul ejtett, peches gyerekorvosok meg szülészek sem tehettek sokat.

Pocaklakó, azaz ő és a mamája pedig hazaért. Végeztek a társasutazással, a nyolcadik hónapban jártak. Ha nem csalódom, most lehet a nyolcadik vége vagy a kilencedik eleje. Pocaklakóék nem méltattak figyelemre, a boldog anya sem lökte többé rám az ajtót sem Monsterért, sem erősebbért. Nem mondom, hogy hiányzott, főleg az új balesetek fényében, mégis némi mellőzöttséget éreztem. Az új balesetek helyi terjesztőket értek, bár ezek a kolumbokhoz képest nyilván bohócnak se számíthattak. Gyorsan elfogytak, onnan kezdve a minisztériumi majmokon volt a sor, ha nem tettek meg mindent.

Nem szívesen lennék most a minisztériumi majmok bőrében. Az egyik oldalon Pocaklakóéktól kapják a borzalmakat, ha nem teszik, amit kell. A másikon Minimanóék. Ő az anyukájával állt még mindennek a kezdetén a mászóka alatt, és arról rebegett, milyen csodálatos lenne, ha az egész világot játszóterek borítanák. Semmi más, csak játszóterek. Az anyuka üres tekintetéből akkor sem tudtam, ő beszél-e, vagy valaki más használja a hangját.

Szóval a játszóterek, vagy a robbantgatás. Újabb és újabb leszámolások. Minimanó még rosszabbul bánt a hordozójával, nem hittem, hogy képes ilyesmire. Nem tömte gyorsítóval, se más anyaggal, csak egy tavaszi estén levitte a homokozóba. Abba a homokozóba, ami most tele vérfoltokkal, itt az ablak alatt. Akkor még megvolt a hinta. Minimanó mamája felült rá, lendült, leesett, felült, leesett, mintha az ivadéknak semmi sem számítana, csak

minél hamarabb kiszakadhasson. A nyögésekkel és a kiabálással sem törődött, sőt senki más sem, pedig a tiszta éjszakában messzire hangzott. A végén lerohantam, és megpróbáltam elrángatni az örömanót a hinta alól, ahová sokadszorra zuhant. Nem szívügyem az anyaság, ez a képviselője pedig tompa arcú és dagadt volt már akkor, mielőtt az egész elkezdődött, de mindennek van határa. A gyerek se higgye, hogy neki mindent szabad. Az anyát felrágattam a második fordulóig a lépcsőházban, amit mutatott. Ott egy perc alatt olyan fájdalom vágott a fejembe, hogy az orrom vérezni kezdett, és Minimanóékat hátrahagyva csúsztam le a fal mentén. Azóta se emlékszem, hogy keveredtem vissza.

Így állunk most a háromszögben. Ők odalent, én az ablakban. A romantikus füzetek szerint a leggyengébb alakzat, és az anyák tényleg elég megviseltek. Pocaklakónak csak feljebb kéne emelnie a fegyvert, csak egy mozdulat, de nem csinál semmit. Talán nem tartja tisztességesnek az egy szál rózsaszín kés ellen? Ugyan, ha bármit is számítana, mi a tisztességes, az anyák most otthon ülnének a tévé előtt, félálomban mosolyogva. Nem itt, a véres homokban.

– Emeld meg a segged.

A hang közelről jött. Olyan közelről, hogy lebuktam az ablakpárkány alá, és rémülten bámultam vissza a szobába. A tévében pont fekete jelenet jött, művészkedő reklám. Fény semmi, a pár másodperces sötétben bárki eljuthat hozzám. Úristen, mi lehet a kezében, ám ekkor a hang újra megszólalt.

– Húzz ide le hozzánk.

Ismerősnek tűnt. Amit mindennap hall az ember, idővel észre sem veszi, és ez a megszólaló pontosan így hatott. Aztán rájöttem, az én hangom volt. A testetlen narrátor, ami idebent beszél időtlen idők óta. Csak most valaki más használta. És megint megszólalt.

– Kéne még apa.

Mit tehetnék, a seggem amúgy is *meg van emelve*, ahogy vulgárisan javasolta, hiszen itt guggolok az ablakpárkány alatt. Testen kívüli kaland, ahogy lemegyek a lépcsőházban. A kanyarban szorítom a korlátot, remek, a kezem még az enyém. A világ leghosszabb sétája, míg megkerülöm a fél házat, a koraszülöttmentőt a szintén benuult személyzettel, és megközelítem a homokozót. Körben a tücskök ciripelnek, de hát a tücskök sose törődtek semmivel.

Kezdem megérteni, mit érezhetnek az anyák, itt szemben és távolabb is. Nem mint-ha olyan sokat fejlődtem volna, a beleérzőképességem a régi. Éppen csak tényleg *érezem*, olyan erővel döngölik belém Minimanóék odabentről, mint előbb a távirányítású szavakat. Az anyák burkolórétegéből fájdalom és homályos büszkeség jön. Odabent pedig semmi más, csak hiány.

A hiány olyan szörnyű, hogy azt hiszem, csak úgy magamtól megértek még valamit. Térdre ereszkedek, a homokozó szélén négykézlábra, úgy megyek oda az anyákhoz. A nyomom elnyúlva a homokban, kicsit a vérfoltokat is elkeni. Pocaklakó és Minimanó immár szemtől szemben, megérinthetnék egymást. Ilyen közelről a puskának tényleg nincs értelme, de a rózsaszín kést is nehéz lenne előről bevinni bárkinek. A kezek görbülnek, megragadni vagy tépni akarnak. Jó lenne tudni, melyiket. Vagy mégsem, nem lenne jó, inkább megteszem az utolsó lépést térdem állva, és elrontom a jelenetet. Egyszerre megragadom mindkét kezet, ami még üres. Ugyanaz a hullám csap át mindenre, az anyák meginognak, és a villanásban látjuk a jövőt. A jövő nagyobb mindennél, az anyáknál, nálam, az odabent görcsölő kis akaratoknál is. Együtt vagyunk benne. A játszótér a végtelenbe tart, és bár éjszaka van a helyen, amit látunk, kétoldalt világít a világ összes rossz emberéből rakott máglyák sora. Nem tart sokáig, de amint visszatérünk semmilyen kis játszótérünkre, máris oda vágyom.

A szőnyeg mögött

Az orosz teherkocsiban csak a pályája vége volt az érdekes. Legyártották a közép-ázsiai pusztában. Fél évig birkákat szállítottak rajta, utána beütött az első nagy rengés a környéken, aztán a politikában is, és a birkaüzletnek befellegzett arrafelé. Nyüzsögtek a fegyveresek. A Zilt egy raktár mellé állították. Rá akartak szerelni valamit, de úgy alakult, hogy vita támadt a tulajdonlás körül, és mire döntés született volna, mindkét felet kiverte a környékről az a középvezető, aki addigra a környék legnagyobb birkatenyésztője és fegyvercsempésze lett.

A Zil tehát maradt a raktár mellett. Egy játékos lélek terepszínűre kezdte festeni – bár arrafelé kevesen tudták megmondani, miféle elegáns utalásokat rejtett a városi falfirka-félére fazonírozott festésbe –, míg a játékosága dacára el nem rabolta egy túszejtő banda, és ki nem végezte egy félreértés folytán. Vagy mert nem hozták időben a pénzt.

Jött az ezredforduló, a rozsdá és az idő működött tovább. A teherkocsiról már senkinek nem jutott eszébe a szovjet szellem, se a birkák, se semmi, hiszen évekig nem került emberi szem elé. Amikor Kemál rátalált, senkitől sem kellett elkérnie, de Kemál amúgy is két pisztollyal járt-kelt.

Nem örült nekik, hiszen valójában nem szorult rájuk. Az ő igazi fegyvere a hit volt, meg a meggyőződés. A teherkocsiért hálát mondott az égnek, hiszen éppen ilyesmire volt szükségük az akcióhoz, egy kellően lerongált, semmi feltűnést nem keltő járműre. Nekilátott, hogy leverje róla a játékos lélek festéknyomait, és telefonált a szerelőnek, mert a Zil a legbuzgóbb imák mellett is messze volt még tőle, hogy megmozduljon.

Amikor megjött, Kemál elmagyarázta neki, hogy nem kell nagyon átépíteni, pont csak annyira, hogy még egy menetre képes legyen. Persze nem ezekkel a szavakkal, neki simán a pénzsűkére hivatkozott. A szerelő munkához látott, Kemál pedig az imaszőnyegén hajlongott vagy telefonált, hogy a többiek biztosan ott legyenek a kellő időben ezzel vagy azzal az alkatrészsel. Miután a szerelő végzett és lelépett, befutottak a többiek. Velük sokkal gyorsabban ment minden, hiszen titkolózás nélkül lehetett felpakolni a robbanóanyagot.

Tettek egy próbakört, szintén csak annyira, hogy biztosak legyenek benne, a motor nem fog az utolsó pillanatban lerobbanni, hiszen kevés ennél megalázóbb helyzet fordulhat elő. Néhányszor megkerülték a raktárt. Kemál hosszan rá is gyorsított a kapujára, igyekezőn a lehető legélénkebben maga elé képzelni a betontömböket és a hitetlenek géppuskáit. A testének árthatnak, a lelkének nem, az utolsó menethez mindazonáltal a testére is szüksége lesz. Fékezett, és a kavargó porfelhőben a következő nagy gyorsulásra gondolt, aminek nem lesz vége, pontosabban nem ezen a világon ér véget.

– Nem ilyennek képzeltem.

– Az a helyzet, hogy a képzelgés itt nem sokat számít.

Kemál és a másik a fal övében ültek. A másiknak egyszer volt neve, és nem a robbanás felejtette el vele. Valahogy lekopott róla, mintha senki nem tartaná fontosnak. Talán annak is köze volt hozzá, hogy a másik hevert legtöbbit a szökőkutak alatt vagy a párnákon, bortócsákban vagy kezek és lábak közt. Kemál és Abdul az utóbbi időben a néptelenebb helyeket keresték, ahol csak az Örökkévaló kegyelme lebegett a ligetek és pálmák felett.

– Halkabban üvöltözz, te barom, még meghallják...

– Azt hiszem, az a helyzet, hogy már hallották. Más szóval a bujkálás itt nem sokat számít.

A másik volt annak idején a legnagyobb szövegmagyarázó. Kemál most nem örült a tudományának. Beljebb húzódott a fedezékbe, és óvatosan kipislogott, de úgy tűnt, hiába. A hurik bandája közeledett a fedezékhez, pedig nem láthattak át a falon.

– Mondtam, semmi értelme – magyarázta fáradtan a másik. – Az Örökkévaló kegyelmes tekintete mindent lát. Nem felülről, hanem belülről. Át minden téren és időn, tehát úgy is mondhatnánk, ezek a lányok az ő tekintetének a kiterjesztései.

Kemál elképzelte, hogy a sövények közt tizenkét óriási szemgolyó gurul felé, és a kép kis időre elszórakoztatta. Addig, amíg a hurik hatótávba nem érkeztek, azaz amíg a fedezéktől úgy tíz méterre bele nem kezdtek a szokásos csípőringatásba. Az üdvözülteknek émelegtek ennyi tökéletességtől.

– Hát akkor mi is azok vagyunk, csak, hogy úgy mondjam, messzebb vonatkoztatva...

– És miért kell az Örökkévalónak épp a mi szemünkön át nézni önmagát?

– Ezerszer elmondtam, nem? Az ő nagyobb boldogságára.

– Minél nagyobb?

A vita itt félbeszakadt. Kemál kiugrott a fal tövéből, ellökte az első hurit, és elrohant a sövények közt. A másik mintha tétovázott volna. Lefegyverző mosollyal próbálkozott a negédes arcokkal szemben, aztán elkomorult, és rövid parancsokkal különféle pózokba rendezte a nőket. Az élőkép hamar kialakult, a másik szokás szerint nem fogta vissza magát, ami a beállítások számát és változatosságát illette. Mielőtt eltűnt a kezek és lábak ölelésében, még visszakiáltott.

– Nem képzeltem semmilyenek. Az Írás pontosan leírja!

Kemál futott tovább, és egy perc rohanás után megállt egy újabb szökőkútnál. Zihálva hallgatta a csobogást, és összeszorított foggal gondolt az Örökkévalóra. Egy madár kezdett tökéletes dalba egy fa ágán, nem messze tőle. „Ha hozzávágok valamit, az is Örökkévaló nagyobb boldogságára való? Az enyémeire biztosan. És ha én is csak a kiterjesztése vagyok... De hát a bűn lehetséges, és a sátán ezerféle alakban csábít a hibákra. De hogyan csábíthatna itt?” A madár nem akarta befejezni a trillázást. Az ösvényen tengernyi, tökéletes fogású kavics hevert. „Mennyivel könnyebb volt minden még odaát!”

Az Írásból itt nem maradt egy példány sem, azaz minden azonos volt vele, ugyanazzal a szentséges kisugárzással. A másik amúgy is szóról szóra tudta, és idézett belőle szakadatlanul.

A fa törzsén valami csattant. A madár elrepült. A dala még egy ideig folytatódott, aztán elhalkult az is. Abdul mászott ki az egyik virágokkal teli bokorból, és keresgélni kezdett a fa alatt, a fűben. Kemál sejtette, mit keres.

– Minek az neked? Nincs még ezer belőle?

Abdul vigyorgott, és a magasba emelt egy horpadt aranykupát.

– Nincs. Egészen pontosan végtelen mennyiségű van belőle. Vagy mindig csak egy, de az ott, ahol kell. Meg kellene kérdezni...

– Csak azt ne.

– Á, gondolom, úgyis megint elfoglalt. Azt képzeled, ki tud találni bármi újat?

Kemál a fejét fogta, és elnézett a messzeségbe, ahonnan az ihletett nyögések hallatszottak.

– Pedig állítólag ő értette az Úr szavát közülünk a legjobban. Csak én azt mondom, a szajkózás nem egyenlő a tudással.

– Azt mondd?

Abdul még mindig vigyorgott. A kezében forgatta az aranykupát, és a mindenhol érkező dicső ragyogást figyelte rajta. Lassan lehervadt a mosolya, és a két harcason ugyanaz a csüggedtség lett úrrá, ahogy a sétányok, pálmatorok és kéjlakok végtelen

ismétlődését látták. Az eretnokség, ha kimondatlanul is, megmoccant bennük. Az Örökkévaló elég egyhangúan fejezte ki a tökéletességét.

– Ezért volt hát minden?

– Mit akarsz, a kupák egész jók. Nem ám úgy, mint... – Vélhetően viccelni akart, aztán Abdul csak letette a fűbe az aranykelyhet, és belenézett, mint aki felfoghatatlan titkokat fürkészne benne. De csak egy pillanatra, mert a következőben dacosan felrúgta. Az ékeség elszállt, neki egy mirtuszbokornak, amiből egy értetlen páva kászálódott ki.

Kemál nem hitt a szemének. A szentségtörés megtörtént, de immár úgy érezte, meg kell tudnia, miért. Intett Abdulnak, hogy mondja tovább.

– ...nem ám úgy, mint... Azazhogy pontosan úgy... Tudod, hol láttam ilyet? A rohadt tévéjűkben. Az istenverte hamburgeres éttermekben. Ott adják ugyanígy poharakban a kólát. Nem végtelen sokat, de majdnem. Legalábbis sose hallottam, hogy kifogyott volna. Jó, ott műanyagból van, itt meg aranyból, de mit ér az, ha nincs mellette semmi más?

A pávát bámulták. A madár tompán lesett vissza rájuk, és kiterjesztette a csodálatos mintákat a farktollain.

– Én sem értem, itt mintha minden a fordítottja lenne. Ami odaát tilos volt, itt bőven ömlik. Ez lenne az Örökkévaló közelsége?

– Ennél közelebb nem juthatunk hozzá. Ez itt a vége, csak örökké tart.

A páva felemelkedett, és nagy zajjal elszállt a sövény felett. Az üdvözültek nem néztek utána. Elindultak a zöld labirintusban, amerre a legkevesebb virágot és szökőkutat sejtették.

– Esküszöm, volt valami az arcán.

– Remélem, letörölted utána.

– Nem, nem tőlem. Esküdni mernék, mintha elgondolkozott volna közben.

Egy szökőkút kupoláján ültek, ahonnan kilátás nyílt a csobogó patakok hálózatára és az elbűvölő kertescskékre. A hurik irányvesztetten keringtek odalent. A másik arról mesélt, milyen zavarba ejtő kifejezést látott az egyik arcán.

– Mi az, hogy közben?

– Mintha nem tudnád. Szóval megy minden a beállítás szerint. Nem nagy szám, de hát itt nem is számíthatunk olyan sok mindenre. Egyszerre csak az egyik... vagy nem tudom, melyik, hiszen mind egyforma.

– Ez már a tökéletességgel jár. Az egyik egyik. Szóval milyet vágott?

A másik megvakarta a szakállát.

– Nehéz megmondani. Ha nem hangzana nagyképűen, úgy mondanám, mint amilyen az enyém, ha mélyen gondolkozok az itteni dolgokról. Láttam párszor az aranytálak tükreben, az milyen. Mintha nem tetszett volna neki a dolog.

– És a másik nő?

– Az csak akkor jön elő, ha akar.

Napok óta, pontosabban hosszú idő óta keringtek a mendemondák erről az újonnan jött üdvözültről, aki nem viselte magát kiválasztotthoz méltón. A napokat egyébként nehéz megkülönböztetni, hiszen az égen semmi sincs, csak a mindenhol áradó fényesség. Kivéve, amikor pár perc alatt besötétedik, és elképesztő csillagok ragyognak a következő váltásig. Mindkét idő olyan, mintha örökké akarna tartani.

A másik nő egyértelműen nem tartozott a hurik közé. Botrányos módon letépte az arcáról a csadort, és nyugati hulladékmárkákat viselt a katonai szerelés mellé. Nagy néha tűnt fel a legtávolabbi ligetekben, főleg a váltás kissé homályosabb perceiben, hogy rögtön el is tűnjön. Kemál még sosem látta, de a másik erősítgette, hogy egyszer-kétszer

látta a hurik kis csoportjaihoz beszélni messzi fák alatt. Az egyik ilyen oktató-félóra után történt volna az eset a soha nem látott kifejezéssel a huri képen.

– Meg tudnád mutatni, melyiken?

– Mit akarsz, elárulnád? Hiszen mind egyforma, nem? Végignézni nem lehet. Soha nem érünk a végére. Az is lehet, hogy cserélődnek, vagy valójában mindegyik ugyanaz az egy lány. Az Írás ebben a tekintetben elég homályos.

– Azért csak kezdjünk neki.

– Én inkább maradok. Hé, hozzá ne nyúl!

Kemál a selyemlepedőkből font kötélhez mászott, ami a kupola széléről lógott. A delnők egy csoportja feléjük vette az irányt, és a fényes lepedők messzire látszottak.

– Ha nekiállsz rángatni, mintha lobogót lengetnél a képükbe...

– Nem érdekel! Úgysem ismerik fel, nem igaz? Semmi nem számít nekik, csak a boldogítás. Vagy már nem. Beszélek a fejükkel.

A másik lecsúszott a kupola ívén, és megpróbálta villámgyorsan felhúzni a kötelet. Kemál megelőzte. Rövid lökdösődés után szabaddá tette mindkét kezét, megragadta a lepedőket, és lehuppant a kis, kerek szentély mellé. Szembefordult a hurikkal.

A közelgő csoport a szent tizenkettő helyett vagy tizenöt főből állt, és legalább öten nem kezdtek csábos ringatózásba Kemál közelségére. Az egyformán tökéletes mozdulatok megtörttek, talán egyéni nyegleségek és döntések nyomán illegetek és billegtek. Kemál fel-emelt kézzel lépett ki az oszlopok közül, és rájött, nem tudja, hogyan szólítsa őket.

– Uram és parancsolóm, mondd a kívánságod... – kezdte az első, és szélesre tárta a karját. Az utána következő két lány mintha rosszálló grimaszt vágott volna, a következő három pedig maguk közt susogva tárgyalt és mutogatott előre. A menet megbomlott, tagjai összevissza nyomakodtak Kemál köré, vagy tartották vissza egymást.

A harcos tett egy lépést hátra. Parancsoló hangon megszólalt, noha nem volt olyan biztos a dolgában.

– Vigyetek... Vigyetek az üdvözült asszony szent oltalmába, most.

– Nincsenek itt más üdvözültek rajtad és a többi parancsolón kívül, uram – mondta az első lány. A mögötte tömörülők vállon fogták és megpróbálták visszarángatni, vagy egyéni kis párharokba bonyolódtak szóval és körömmel. Kemál nem tudott sokat kivenni a hangzavarból, de az összevisszaság némi zavaros örömmel töltötte el.

– Egy szót se neki, az úrnő világosan megmondta.

– Közülük való ő is, és a mi szent kötelességünk...

– Mondd a kívánságod, uram és parancsolóm!

Kemál nem tehetett mást, csak az arcukat figyelte. Nem ment könnyen, hiszen a túlvilági szépségen túl már majdnem mind csinált valami addig elgondolhatatlant. Az egyik, aki kezdetben a menet közepén rejtegetett valamit a háta mögött, egy hatalmas ezüstálcát emelt a feje fölé, amiről nem is olyan régen mézízű gyümölcsöket kínálgatott, és Kemál felé csapott.

A harcos egyik kezével háritotta a tálcát. A másikkal elkapta a lány karját, és a háta mögé csavarta. Ilyen közéről minden látszott az angyalarcon, főleg az értetlenség. Kemál elengedte, és zavart védekező pózba helyezkedett a többiek ellen.

A hurik rendezték soraikat, és hasonló tanácstalansággal álltak az oszlopok között. A tálcalengető tétován a fegyvere után nyúlt, de Kemál odébb rúgta.

– Hm...

Fogalma sincs, hogy szólítsa őket. Az Írás erre nem tért ki, és a másik sem mesélt róla. Eszébe jutott egy réges-régi közmondás, talán az anyjától vagy a nagyanyjától hallotta. – Hm, külön élet rendeltetett a férfinak és a nőnek, és ezek úgy válnak el egymástól, mint az olló pengéi.

A bölcsesség nem tette meg a kellő hatást, sőt semmilyen sem.

– Mit szólnátok hozzá, ööö, atyám leányai, ha...

A hurik nem várták meg a végét. Visszavonulót fújtak, közben az egyik egy bumfordi fémláncot, egy másik egy papírdobozt ejtett ki lenge köpenye alól. Eltávolodtak az ösvényen. Kemál közelebb ment, és döbbsen látta az ösvény kavicsain a töltényhevedert és a horpadt hamburgeres dobozt, az Örökkévaló tekintete alatt lehetetlen tárgyakat.

– Úgy nézem, már ki is lőttek belőle párat.

– Mutasd.

Kemál a másiknak mutogatta a hevedert. Az rápislogott, és visszadőlt a párnákra.

– Azt hiszem, ez még odaát történt. Valami elromlott fegyverből. Vagy talán beleragadt.

– Meglehet. De hogy kerül ez ide? Elő sem fordulhatna...

A másik hanyatt feküdt, úgy vonogatta a vállát.

– A bölcsesség útjai kifürkészhetetlenek. Talán ez is hitünk próbája.

– Mit kell itt még bizonygatni? Azután, amit...

– A végtelen hithez végtelen elhivatottság kell. Vagy nem. Mi az ott a kezében?

Kemálnak most jutott eszébe a hamburgeres doboz. Előhúzta, az oldalán egy boldog burnuszos egér mondott valamit egy buborékban, bár a szent írásjelekkel.

– Semmi, csak Abdulkhoz hoztam. Talán felidéz benne valamit.

– Jobb lesz, ha sietsz.

– Miért, mi van vele?

A másik félkörben intett valami bizonytalan irányba, a ragyogásba az oszlopok közé.

– Csak kövesd a hörgéseket. Nagyon kísérletezik valamivel. Nem mintha itt ellen lehetne... Szóval az öröklét itt tényleg öröklét. A testé és a léleké. Ez a test már nem az a test.

– Nem mondd... – morogta Kemál, akiben egy percre újra előbukkantak kétségei az utolsó előtti pillanatból, amikor az egy hetes ima és böjt után sem volt egészen biztos benne, a lélek ellenáll a teherkocsit meg a fél támaszpontot kipusztító robbanásnak. Aztán a hit csak erősebbnek bizonyult, és nem lépett rá a fékre. Most nyelt egyet, és megkérdezte: – És hol keressem? Nem láttam egy ideje.

– Figyeld a medencét.

A sövények találkozásánál, egy különösen pompázatos pálmaligetben márványmedence feküdt. Kemál megindult felé. Útközben darabokra tört tálca darabjait találta, éles peremükön valami maradékkal. Odaérve az egyik fáról lepedőkből meg terítőkből font kötelet látott lógni, a végén kioldott hurokkal. Tétován megérintette, amikor csobbanás hallatszott a medencéből. Odalépett a márványszegélyre, a tiszta víz fenekén pedig Abdulk látta, amint széttárt karral, egy szál katonai alsóban lebeg. Szakálla szanaszét, mint egy rejtélyes tengeri máridnak.

Kemál odavágott az öklével a medence szegélyébe, és felmordult.

– Bújj elő, ne játszadozz.

A vízhulla megmozdult, és fújtatva a felszínre rúgta magát. Csapkodott és köpködött.

– Ugye tudod, erre sincs semmi szükség...

– Mire?

– Nem tudsz megfulladni. Nincs is semmi a tüdődben. A bőröd se lett ráncos, hiába fekszel odalent ki tudja, mióta.

Abdul elborult tekintettel a medence széléhez úszott, és rákönyökölt.

– Réges-régen rájöttem. De odalent azért minden kicsit más. Mi a fenét akarsz?

Kemál elé dugta az időközben még jobban összegyűrődött dobozt.

– Mit jössz ezzel? Tudom, hogy vannak, de ez nem bizonyít semmit. Bizonyítékokra különben se nekünk van szükségünk, hanem a tudomány meg a pogányok szűkagyú elméinek. De valami köze van a kijáráthoz, az biztos.

– Miről beszélsz?

– Vagy talán jobb lenne szemétdombnak hívni. Vagy üres palotának. Odalentről néha látni. Vagy akárhonnán, amikor már vagy túl járunk mindenén, és a hitre sincs szükség, mert az unalom még nála is nagyobb. Csak ez az unalom nem mérhető a mi kis földi unalmainkhoz. Mindennél hatalmasabb és egynemű unalom. Talán az övé.

– Kipróbáljam?

– Ez nem olyasmi, amit próbálgat az ember. De tőlem csinálhatod.

A csöpögő dervis kimászott a medencéből, és dacosan elvonult a bokrok közt. Útközben felrúgott egy drágaköves kancsót. Kemál utánanézett, aztán a megtaposott dobozra a földön, a burnuszos egér érthetetlen szövegére. Leült a szegélyre, és a langyos vízbe lógatta a lábát. A hullámok csobogása nem mondott semmit, se a lombok szava, se a tompa ragyogás az égen.

A zarándok nem hitte, hogy célhoz ért, de ült tovább a helyén. Egyszer jelent meg fölötte a váltás, a ragyogás helyén a csillagokkal, később még egyszer és még egyszer. Néha elszűrődtek hozzá az ösvényeken tolakodó mások hangjai, léptek, veszekedések, összecsapások, pávák visítozása, egyszer még egy robbanás is, de egyre halkabban.

A palota körvonalai a negyedik estén bukkantak elő. Az ötödiken majdnem egy percig fenn tudta tartani a halvány alakzatot az égen. Azaz inkább ennyi időre sikerült jelentéktelen kis valóját beerőltetni a mennyei kapun, mielőtt egy gígászi akarat elfordította volna róla a figyelmét, ezzel egyben jogosultságát is megvonva a létre. A hatodik estén nem volt semmi, csak a mindennél nagyobb palota üressége, benne az emberfeletti akarat távolléte. Kemál apró kis lelke beóvakodott.

– Adhatok valamit?

A hurik a felborogatott asztalok körül ültek. Az egyik bútordarab pultféleként működött, erre tették ki a szétszagattott és jól-rosszul megsütött pávák darabjait. Kicsivel arrébb tűz égett, a pult közepén egy páva leválasztott feje bámult cégéreként. A nők szétvágták vagy visszahajtották a ruháikat, csinos kosztümöket alakítva ki a selyemleplekből, amennyire lehetett. Még a menüt is megpróbálták odaírni egy tálca hátuljára, de a páva-vér, amit használtak, úgy a fele táján elfogyott. Az étlap amúgy sem volt hosszú.

A másik a pulttal szemben állt, és a kis lapocskára meredt a huri bal melle fölött. Azon egy név állt, az, hogy Dunjazád. A következő kis tábla tanulsága szerint a lányt mögöttes Szilufárnak hívták, és a többi is címkéket hordott, még ha nevet egyelőre nem mind talált magának.

A másik pislogott, és megismételte a kívánságát. Dunjazád utána mondta, aztán mint ha mi sem történt volna, megkérdezte, adhat-e nagyobb adagot.

– Persze, csak nem a pávából... Nem hallasz, asszony? Mi ez a pogány örület? Sokat néztétek a...

Kezdte elveszteni a türelmét. A hurik körében szintén nyugtalanság támadt, némelyek a nyársak után kapkodtak oldalt a tűznél.

– Hihetetlen, én mondom.

– Hogy kerül ide a fajtája?

– Épp ilyennek mondták.

– Talán értesíteni kéne a biztonságiakat.

A másik ökölbe szorította a kezét, és nekikészült, hogy felrúgja a pultot.

– Elég legyen! A jó leánygyermek engedelmes szolgája apjának, a jó feleség engedelmes szolgája férjének. Ezt mondja az Írás, amit ti nem is láthattatok, de én igen, és az örökkévaló és igazságos nevében szólok, dobjátok le most...

A végén hiába kiabált, a hangja elveszett a visítozásban. A lányok kiugráltak a pult mögül. Felborogatták az asztalokat, az öklüket rázták felé, egyik-másik nyársat szegezett. A másik megpróbálta felidézni a közelharc fogásokat időtlen időkkel ezelőttről, de mire bármi felmerült volna, egy pávavértől fekete, hegyes bot közelített a feje felé.

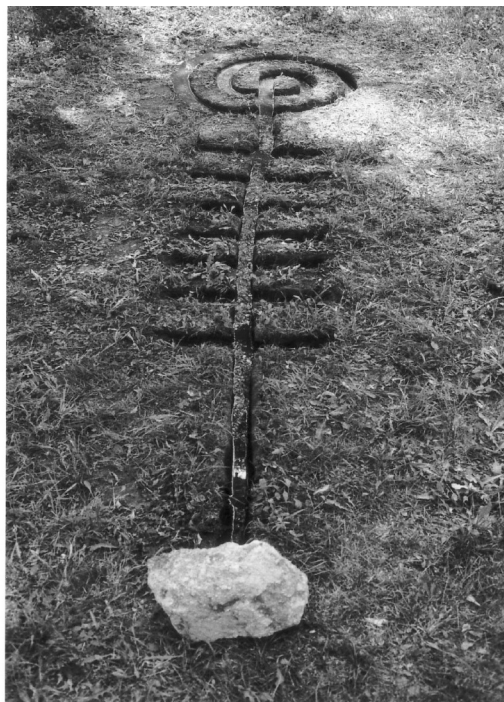
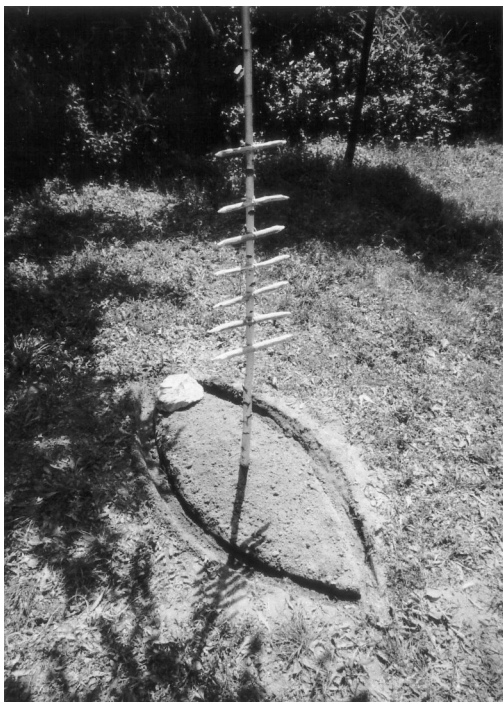
„Taníthattak volna mást is a lerohanáson kívül”, gondolta egy bánatos pillanatra. Kitért a nyárs elől, a következő viszont felkarcolta az oldalát, és amikor odakapott, megsemmisítő rúgás érte a lába között. Összecsuklott, és kapott még pár ütést a fejére, mielőtt egy név nélküli, ám annál magabiztosabb lány kiadta volna a parancsot, hogy vigyéktek.

A palota pincéjében Kemál felfedezte a teherkocsi roncsát. Egészen ismerős volt. Sokat romlott az utolsó alkalom óta, de ahhoz képest, amit vártak tőle, szépen megtartotta a formáját. Egy törmelékhegy tetején ült, aminek a lejtőjén jól látszott, hogy rángatták fel oda. Vagy talán milyen kifutópályát szántak neki a következő menethez.

Innen vajon hová, motyogta Kemál, és átrohant egyik fedezékből a másikba. A törmelékhalom aljában megállt, és várt, míg a hurik őrjárata el nem távolodott a túloldalon.

Amint visszaállt a palota tökéletes csendje, felnézett. A törmelékhegy roncsokból állt. Járművek és más, megfeketedett valamik roncsaiból, amelyek lehetek fegyverek éppúgy, mint széthullott épületek betonvázai. A kisebb fekete valamik elszenesedett csontokra hasonlítottak, és néhol akadtak könyvfedelek, papírfecnik is írásjelekkel, de ezeket sehogy sem tudta kivenni.

Hajó és rév, akció, Temerin, 1989

A teherautóból mocorgás hallatszott. Kemál hasra vágódott. Megvágta magát egy éles vasdarabon, aztán elmosolyodott, amikor tovább hallgatta a nyöszörgést. Felkaptatott a vájatban, amit a teherkocsi hagyott maga után, és nem törődött a lefelé csörömpölő szeméttel.

A másik a vezetőfülkében feküdt megkötözve. A száját egy véres pávafejjel és koszos rongyokkal tömték be, és Kemálnak úgy tűnt, most először látja zavarban.

Szétrézt a kocsiban, mielőtt a béklyó után nyúlt volna. A pedálok közt, a padlón aranykorsókat raktak körbe, mind színig telve ismerős szagú, fekete porral. A kesztyűtartó felett, a koszban egy doboz cigaretta, vagy csak egy piros doboz abból a pogány fajtából, amit maguk közt Marhalopónak hívtak, meg még egy, amit a Szerencsés Csapásról neveztek el. A sor végén a másik, amint fáradtan mereszti rá a vérekes szemét.

Kemál kivette a szájából a tömést. A másik köpködött, de maradt fekvé, mintha a béklyók nem is érdekelnék. A pávafej beesett az ülések közé, a harcosok pedig egymásra néztek.

– Az Ő műve, igaz? – Kemál mosolygott, és beletúrt a fekete porba az egyik korsóban.

– Inkább az övék... Tudod, a huriké. – A másiknak mintha nem okozna nagy törést, hogy kimondja. – Fogalmam sincs, honnan szedték a lőport. Ez a régi fajta, aminek olyan nagy a füstje. Nem tudom, mire elég. Biztos imádkoztak érte, bár fogalmam sincs, kihez.

A végszóra a plafonra nézett. Erre Kemálnak eszébe jutott, milyen hatalmas a palota pincéje, és milyen felfoghatatlan a palota maga, hogy a törmelékhegy és a roncsstelep összes sötétsége elférjen alatta. Messze lehetnek a falak. Nincs mibe belerohanni, ha kell egyáltalán.

– A kiterjesztések, és hogy nem imádkozhat Önmagához. Átvettük párszor, bár okosabb nem lett senki. Ami számít, az azt hiszem...

– A hit itt nem számít. Csak az Írás – vágta rá a másik, egy pillanatra visszanyerve önmagát.

– Az Írás juttatott ide mindenkit. Az ige ereje, ennyi igaz. De olvastam eleget, talán én vagyok a tompa, vagy az elmém nem fogható az Övéhez...

A szentségtörésre a másik meg sem moccan.

... – de egyik írás olyan, mint a másik, és tudod, mi az első ige, amit itt írásba foglaltak? A menü, a gyorsmenü pávából meg bogyóból. A lányok írták a tálcákra. Az első szavak az innenső oldalon, ki tudja, talán megint innen indul minden. Annyi biztos, hogy nekem mehetnékem van.

A másik nem szólt semmit. Kemál megragadta a kormányt, és felidézte a pillanatot, amikor először indult be a motor. Itt nincs benzin, se semmi a fekete lőporon kívül, de talán akad, ami ugyanúgy működik. Kinyitotta a kesztyűtartót, lehajolt, benézett az ülés alá és minden zugba. Kirázta az üres cigarettás dobozokat, és egyre csak keresgélt, míg a másik motyogott, míg rá nem unt az imákra is, és csak várta, mi következik.